

soluta de quitar los odios en el interior del corazón y de poner freno a los actos de venganza y crueldad externos del más fuerte contra el menos fuerte. Ello sólo puede lograrlo la fé sobrenatural en un Dios, Padre, Señor y supremo Legislador que manda amarse y perdonarse los hombres unos a otros y reconciliarse entre sí las naciones, supliendo con la caridad donde no alcanzase la justicia. Repito—terminó diciendo el Tiempo—que habiendo prescindido y menospreciado el programa espiritualista de la Religión, los fundamentos de vuestra paz se bambolearán e irá por tierra todo el edificio, sin que basten a detener tamaña desventura ni la fuerza con sus poderosos ejércitos, ni la diplomacia con sus grandes estadistas, ni la filantropía con su liga de naciones. Eso anuncio, eso profetizo para no lejano día; y haciéndolo, cumplo con una misión providencial en estos momentos de la Historia para que os deis por avisados y advertidos de los acontecimientos futuros; a no ser que a tiempo rectificuéis, volviendo de vuestros acuerdos».

De los allí reunidos, algunos quedaron convencidos; otros, atónitos, se quedaron dudando; la mayoría, empero, acogió con sonrisa de incredulidad las fúnebres profecías del Tiempo.

Y aquél desapareció...

Y las Tres del Consejo se ausentaron también, ya firmada la paz, precedidas y seguidas de enorme gentío que las vitoreaba sin descanso...

Sin embargo, aún en medio de aquellas explosiones de entusiasmo y alegría, se dibujaba en el semblante de muchos como un triste presentimiento, que venían a decir: ¡Si serán verdad en el porvenir los fatídicos angurios del Tiempo!...

J. C. P.

EL METGE CREIENT

En el mes de setembre del any passat va morir a Barcelona el Dr. D. Rafel Rodríguez Méndez, una de les mentalitats més poderoses dels nostres dies, car demés d'esser un metge i catedràtic eminent era també orador brillant i fogós, periodista insigne, escriptor inagotable i acadèmic erudit; es a dir, un talent que be podia clas-

sificar-se d'enciclopèdic. Empró no era creient. En un cervell de potencialitat tan extraordinària, en un individu tan bellament dotat, la fé no hi havia pres estada. ¡Paradoxa pura!

Jo mateix, després de llegir les seves obres i fins en les nostres converses particulars, amb les que sovint m'honorava, n'eixia moltes voltes convençut de que no podia pas esser que un cor tan noble, un talent tan clar, una humilitat tan sincera, s'encarnessin en un home que no creia en Deu ni servava la més petita guspira de religió. I, a pesar de tot, aixís ho donava a entendre en la càtedra, en el periòdic, en el camp de la política, per tot arreu.

Afiliat de molt jove a la secta masònica, amic íntim dels més caracterisats lliure-pensadors, allistat en el partit radical, acérrim defensor de l'escola naturalista o darwiniana, segons la qual la selecció de l'especie i la lluita per l'existència informen tots els poblemes biològics, per a ell l'home no era pas creat per Deu, sino que representava una simple molécula universal la quina's movia i es transformava per lleis cósmiques úniques que regien l'univers.

Jo que tant l'admirava, alhora també'l compadeixia. ¡Quina desgracia!... Mes no, que ell tenia amors pera tothom, adorava a la seva família, sentia una vera idolatria per la seva santa mare... doncs ell era creient, ell era religiós, ¿quin dupte hi havia?

Aquestes meves presuncions varen confirmar-se el día de la seva mort. Volgué morir sotmés a les disciplines de l'humilitat cristiana renunciant de cor a les pompes oficials i a tota vanitat del mon; volgué que'ls sacerdots acompanyessin el seu cadáver a la parroquial esglesia; ¡volgué que se celebrassin funerals en sufragi de la seva ànima... i en aquest punt concret va esser tan explícit, tan clar, fou tan ferma la seva intenció de fer públic retractament dels actes de sa vida passada, que'n el testament obligá a la família a dir en les esqueles mortuories, que aitals funerals se celebraven per voluntat expressa del difunt.

Altres companys he conegut que blasonant d'indiferents empró exercint amb fé la caritativa professió de metge, han desfet, lo mateix que'n el cas esmentat, l'antic erro, la tonta barrabasada de que'l metge per força havia de ser materialista, pel fet de que'n les autopsias mai s'havia lograt trobar-li cap vestigi de l'ànima.